

slaaet tilvejebragt Hjemmel for Iværksættelse af en Administration af Formuer tilhørende Personer eller Virksomheder, der omfattes af Lov Nr. 499 af 9. Oktober 1945 om Avancebegrænsning vedrørende visse Leverancer og Arbejder m. v., omfattet af Lov Nr. 330 af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger, eller Lov Nr. 500 af samme Dato om Tilbagebetaling af Fortjeneste ved Erhvervsvirksomhed m. v. i tysk Interesse, saaledes at Omkostningerne ved denne Administration afholdes af den administrerede Formue. I de Tilfælde, hvor en i Medfør af Lov Nr. 406 af 28. August 1945 iværksat Forvaltning afløses af en saadan Administration, vilde det derfor være urimeligt, om det offentlige skulde udrede Omkostningerne ved Forvaltningen, der har tjent samme Formaal som den efterfølgende Administration. Man har derfor for disse Tilfælde gjort Undtagelse fra den i øvrigt selvfølgelig Regel, at det offentlige maa udrede Omkostningerne, saafremt der sker Frifindelse, eller Tiltale frafaldes.

Til § 9.

Efter den norske Landssvikanordnings § 21, Stk. 2, har Statens Konfiskationskrav Prioritet fremfor al anden Gæld, bortset fra Massegæld, en Regel, der har været Genstand for Kritik, men som stadig er gældende. Da Statens Konfiskationskrav maa opfattes som en Tilbageførelse af Midler, der paa strafbar Maade er erhvervet paa Samfundets Bekostning, kunde der i og for sig være Grund til at overveje Indførelse af en lignende Regel her i Landet. Det maa imidlertid erkendes, at en saadan Prioritetsstilling for Konfiskationskravet efter Omstændighederne kunde virke ubilligt, navnlig overfor Kreditorer, hvis Krav hidrører fra Tiden før den strafbare Virksomhed, eller som ikke har været klar over Karakteren af denne Virksomhed, og man har derfor ikke fundet tilstrækkelig Grund til at fra-vige den gældende Retsopfattelse, hvorefter Statskassens Krav paa saavel Bøder som Konfiskationsbeløb er ligestillet med simpel personlig Gæld.

Under Hensyn til, at Størrelsen af Statens Krav først fastslaas ved Straffedommen, har man for saa vidt angaar Konkurs- og Dødsboer fundet det naturligt at bestemme, at Statens Krav, uanset at Proklama maatte være udløbet, vil være at tage i Betragtning, saalænge endelig Udledning ikke har fundet Sted. I Konkursboer, hvor Proklama ikke som i Dødsboer er præklusivt, betyder den foreslaaede Regel, hvorefter Statens Krav skal

tages i Betragtning, dog en Udvidelse i Forhold til Konkurslovens § 91, hvorefter for sent anmeldte Krav „ikke skal være udelukkede fra at komme i Betragtning“.

Reglen i § 9, Stk. 1, sidste Pkt., om Arvingernes Ansvar svarer til Reglerne i § 9, sidste Stk., og § 15, sidste Stk., i de i Bemærkningerne til nærværende Lovforslags § 8 nævnte Love, henholdsvis Nr. 499 og Nr. 500 af 9. Oktober 1945.

Det bemærkes, at Bestemmelsen om, at Statens Krav paa Konfiskationsbeløb er et simpelt Krav, ikke tilsigter nogen Ændring i Retsstillingen i de Tilfælde, hvor Konfiskation har fundet Sted af bestemte Formuegenstande, derunder individualiserede Pengebeløb, der har været undergivet Beslaglæggelse, i hvilket Tilfælde det antages, at Beslaglæggelsen skaber en Separatiststilling for Staten, saaledes at der ved Konfiskationsdommen skabes en Ejendomsret for Staten med tilbagevirkende Kraft fra Beslaglæggelsen.

Til § 10.

Som anført i de indledende Bemærkninger hører Spørgsmaalet om Fyldstgørelse af Skattekrav for den Tid, i hvilken der har været ulovlige Indtægter, til de Spørgsmaal, der kræver en særlig Løsning.

Det er administrativ Praxis, der ogsaa er anerkendt af Landsskatteretten, at Personer, der i Krisesager er dømt til Udredelse af Konfiskationsbeløb, ikke har Ret til Omberægning af Skatterne for det eller de Aar, fra hvilke den ulovlige Fortjeneste hidrører, men alene har Krav paa, at Konfiskationsbeløbet fradrages den skattepligtige Indkomst i det Aar, i hvilket den ulovlige Fortjeneste konstateres. Da der ikke synes at kunne paavises Grund til i denne Henseende at gøre Forskel paa de domfældte i Krisesager og i de i nærværende Lovforslag omhandlede Konfiskationssager, maa det være udelukket at foreskrive Regler svarende til §§ 7 og 13 i de foran under § 8 nævnte Love Nr. 499 og 500 af 9. Oktober 1945. Man har fundet det rigtigst udtrykkeligt at fastslaa det nævnte for Krisesager gældende Princip for de heromhandlede Konfiskationer forsaa vidt angaar tidligere Skatteaar, for hvilke Skatterne forlængst er paalignede og helt eller delvis betalt, saaledes at der ikke røres ved Skatteansættelserne og Betalingen af Skatterne til Stat, Kommune og Kirke for disse Skatteaar.

Anderledes stiller det sig, naar Talen er om Skatterne for Skatteaaret 1946—47. Her er Forholdet det, at det paa det Tidspunkt, da Skatterne paalignes, som Hoved-